

PRESUDA SUDA

9. srpnja 1987.(*)

„Migracijska politika – Nadležnost Zajednice”

U spojenim predmetima 281, 283, 284, 285 i 287/85,

Savezna Republika Njemačka, koju zastupaju Martin Seidel, *Ministerialrat*, i Alfred Dittrich, *Oberregierungsrat*, pri Saveznome ministarstvu gospodarstva, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu, u sjedištu njemačkog veleposlanstva,

tužitelj,

koju podupire

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju A. Bos, pravni savjetnik, i Gustaav M. Borchardt, pomoćnik pravnog savjetnika pri Ministarstvu vanjskih poslova, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu, u sjedištu nizozemskog veleposlanstva,

intervenijent,

Francuska Republika, koju zastupaju Gilbert Guillaume, direktor pravnih poslova u Ministarstvu vanjskih poslova, u svojstvu agenta, i Bernard Botte, *attaché d'administration centrale* pri Ministarstvu vanjskih poslova, u svojstvu zamjenika agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu, u sjedištu francuskog veleposlanstva,

tužitelj,

koju podupire

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske,

intervenijent,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupa B. J. Keur, pomoćnik pravnog savjetnika pri Ministarstvu vanjskih poslova, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu, u sjedištu nizozemskog veleposlanstva,

tužitelj,

Kraljevina Danska, koju zastupa Laurids Mikaelson, pravni savjetnik pri Ministarstvu vanjskih poslova, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourggu, u sjedištu danskog veleposlanstva,

tužitelj,

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupa Brian E. McHenry, iz Treasury Solicitor's Departmenta, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu, u sjedištu veleposlanstva Ujedinjene Kraljevine,

tužitelj,

protiv

Komisije Europskih zajednica, koju zastupaju:

- u predmetu 281/85, Götz zur Hausen, pravni savjetnik,
- u predmetu 283/85, Armando Toledano-Laredo, pravni savjetnik, i Enrico Traversa, član njezine pravne službe,
- u predmetu 284/85, Auke Haagsma, član njezine pravne službe,
- u predmetu 285/85, Götz zur Hausen, pravni savjetnik, i Jens Christoffersen, član njezine pravne službe,
- u predmetu 287/85, Frank Benyon, član njezine pravne službe,

u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu, kod Georges-a Kremlisa, člana njezine pravne službe, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

tuženika,

koju podupire

Europski parlament, koji zastupa Francesco Pasetti-Bombardella, *jurisconsult* u Parlamentu, uz asistenciju:

- u predmetu 281/85, Johanna Schooa, glavnog administratora,
- u predmetu 283/85, Christiana Pennera, glavnog administratora,
- u predmetu 284/85, Jana de Wachtera, administratora,
- u predmetu 285/85, Pedera Kysta, glavnog administratora,
- u predmetu 287/85, Jannisa Pantalisa, administratora,

u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu pri glavnom tajništvu Europskog parlamenta, Europski centar, Kirchberg,

intervenijent,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Komisije 85/381 od 8. srpnja 1985. o uspostavi postupka za prethodno priopćavanje i savjetovanje o migracijskim politikama u odnosu na države nečlanice,

SUD,

u sastavu: Mackenzie Stuart, predsjednik, Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins i F. Schockweiler, predsjednici vijeća, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida i G. C. Rodríguez Iglesias, suci,

nezavisni odvjetnik: G. F. Mancini,

tajnik: H. A. Rühl, glavni administrator,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu dopunjen nakon usmenog postupka održanog 4. prosinca 1986. tijekom kojeg:

- Ujedinjenu Kraljevinu Velike Britanije i Sjeverne Irske, tužitelja i intervenijenta, zastupali su B. McHenry i I. Glick, *barrister*,
- Komisiju Europskih zajednica, tuženika, zastupao je, u predmetu 284/85, Hendrik Van Lier, član njezine pravne službe,
- Europski parlament, intervenijenta, zastupao je u svim predmetima Francesco Pasetti-Bombardella, uz asistenciju, u predmetu 284/85, Johanna Schooa,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu i nakon usmenog postupka održanog 4. prosinca 1986.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 31. ožujka 1987.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjevima koje su tajništvu Suda podnijele:

- Savezna Republika Njemačka, 17. rujna 1985.,
- Francuska Republika, 18. rujna 1985.,
- Kraljevina Nizozemska, 20. rujna 1985.,
- Kraljevina Danska, 23. rujna 1985.,
- Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, 23. rujna 1985.,

navedene države podnijele su, na temelju članka 173. stavka 1. Ugovora o EEZ-u, tužbu za poništenje Odluke Komisije 85/381 od 8. srpnja 1985. o uspostavi postupka za prethodno priopćavanje i savjetovanje o migracijskim politikama u odnosu na države nečlanice (SL L 217, str. 25.).

- 2 Tom se odlukom uspostavlja postupak prethodne obavijesti i savjetovanja o migracijskim politikama u odnosu na države nečlanice. U svojem članku 1. odluka obvezuje države članice da obavještavaju Komisiju i ostale države članice o svojim planiranim nacionalnim mjerama ili sporazumima u vezi s radnicima iz država nečlanica i članovima njihovih obitelji u područjima ulaska, boravka i zaposlenja, čak i nezakonitih, ostvarenja jednakog postupanja u pogledu životnih i radnih uvjeta, plaća i ekonomskih prava, promicanja profesionalne, socijalne i kulturne integracije te dobrovoljnog povratka u zemlju podrijetla. Na temelju članka 2., nakon postupka priopćavanja može uslijediti postupak savjetovanja između država članica i Komisije koji organizira Komisija, a pokreće država članica ili Komisija. U skladu s člankom 3., cilj toga postupka je posebno olakšati međusobnu razmjenu informacija i utvrđivanje problema od zajedničkog interesa, a time i donošenje zajedničkog stajališta od strane država članica, osigurati usklađenost planova, sporazuma i odredaba s politikama i djelovanjima Zajednice te ispitati svrshodnost mjera koje je potrebno donijeti posebno radi postupnog usklađivanja nacionalnih zakonodavstava o strancima i uključivanja maksimalnog broja zajedničkih odredaba u dvostrane sporazume.
- 3 Za potpuniji prikaz činjenica, tijeka postupka, tužbenih razloga i argumenata stranaka upućuje se na izvještaj za raspravu. Ti dijelovi spisa u nastavku se spominju samo u mjeri u kojoj je to potrebno za obrazloženje odluke Suda.

Dopuštenost tužbe

- 4 Komisija je dovela u pitanje dopuštenost tužbe koju je podnijela Kraljevina Nizozemska zbog toga što po isteku roka za tužbu tajništvu Suda nije podnesen izvorni zahtjev, već je na taj datum dostavljena samo telefaks poruka.
- 5 Bez potrebe da se doneše odluka odgovara li zahtjev poslan telefaksom formalnim uvjetima navedenima u članku 37. stavku 1. Poslovnika i je li takva vrsta slanja u skladu s postojećim pravilima o produljenju rokova određenih člankom 81. stavkom 2. istog Poslovnika, dovoljno je utvrditi da su na dan prispjeća telefaksa u tajništvo rokovi za podnošenje tužbe već bili istekli. Naime, kako je Sud utvrdio u svojoj presudi od 15. siječnja 1987. (Misset, 152/85, Zb., str. 223., 234.), kada je rok za podnošenje tužbe izražen kalendarskim mjesecom, rok istječe na kraju dana koji u mjesecu koji je naveden kao rok ima isti broj kao i dan od kojeg kreće rok, to jest dan obavijesti. S obzirom na to da je o pobijanoj odluci stalno predstavništvo Nizozemske obaviješteno 11. srpnja 1985., rok od dva mjeseca u kojem treba pokrenuti tužbu za poništenje u skladu s člankom 173. stavkom 3. Ugovora o EEZ-u istekao je 11. rujna 1985. u ponoć, a rok za podnošenje tužbe, uključujući produljenje od šest dana za Nizozemsku predviđeno Prilogom II. Poslovniku, istekao je stoga 17. rujna 1985. u ponoć. Sud je zaprimio telefaks od Nizozemske tek 18. rujna 1985.
- 6 Tužbu koju je podnijela Kraljevina Nizozemska treba stoga proglašiti nedopuštenom zbog nepravodobnosti.

- 7 Suprotno tome, iz spisa o kojima se raspravljalo pred Sudom ne proizlazi da rok za podnošenje tužbe nije bio poštovan u slučaju tužbi koje su podnijele druge države tužiteljice.

Meritum

- 8 Države članice tužiteljice navele su protiv pobijane odluke dva tužbena razloga za poništenje, a to su nenaslovnost Komisije za donošenje sporne odluke i povreda bitnih postupovnih pravila, zbog izostanka prethodnog savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom i zbog nedostatnog obrazloženja odluke.

Nadležnost Komisije

- 9 Države članice tužiteljice ističu da ni članak 118. niti ijedna druga odredba Ugovora ne ovlašćuju Komisiju da doneše obvezujuću odluku u području koje ionako potпадa pod njihovu isključivu nadležnost. Francuska Republika navodi da pitanja koja se odnose na uvjete ulaska, boravka i zaposlenja državljana država nečlanica utječu na sigurnost država članica i uvelike nadilaze socijalno područje iz članka 118.
- 10 S tim u vezi valja podsjetiti da članak 118. Ugovora o EEZ-u svojim stavkom 1. dodjeljuje Komisiji zadaću „promicati blisku suradnju među državama članicama u socijalnom području“ [neslužbeni prijevod]. Drugi stavak određuje da Komisija u tu svrhu blisko surađuje s državama članicama izrađivanjem studija, davanjem mišljenja i provođenjem savjetovanja.
- 11 Prvim tužbenim razlogom postavljaju se dva zasebna pitanja: prvo, proširuje li se suradnja koja je između država članica u socijalnom području određena člankom 118. stavkom 1., na migracijske politike u odnosu na države nečlanice i, drugo, ovlašćuje li organiziranje savjetovanja koje je stavkom 2. te odredbe povjereno Komisiji, tu instituciju na donošenje pravila pravno obvezujuće naravi. Ta dva pitanja valja razmotriti redom.
- 12 Članak 117. Ugovora o EEZ-u, koji se nalazi u poglavlju 1. posvećenom socijalnim odredbama iz glave III. koja se odnosi na socijalnu politiku Zajednice, u svojem prvom stavku utvrđuje potrebu da države članice promiču bolji životni standard i bolje uvjete rada za radnike kako bi se omogućilo njihovo ujednačavanje u postupku poboljšanja. U skladu s drugim stavkom, do takvog razvoja će doći ne samo zbog funkcioniranja zajedničkog tržišta, koje će pogodovati usklađivanju socijalnih sustava, nego i zbog postupaka predviđenih ovim Ugovorom te zbog ujednačavanja nacionalnih odredaba.
- 13 Upravo u cilju tog ujednačavanja se člankom 118. Komisiji povjerava zadaća promicanja bliske suradnje između država članica u socijalnom području, osobito što se tiče zapošljavanja i radnih uvjeta.
- 14 Proizlazi da ako se člankom 118. Ugovora poštije nadležnost država članica u socijalnom području, dokle god ono nije obuhvaćeno drugim odredbama Ugovora kao što su one u vezi sa slobodnim kretanjem radnika, zajedničkom poljoprivrednom politikom ili zajedničkom prometnom politikom, ista odredba ipak određuje da se ta

nadležnost mora provesti u okviru suradnje između država članica, a tu suradnju organizaciju osigurava Komisija.

- 15 Teze koje brane države tužiteljice svode se na to da migracijska politika u odnosu na države nečlanice nije dio socijalnog područja u smislu članka 118. ili, podredno, da ta migracijska politika samo djelomično ulazi u socijalno područje.
- 16 Što se tiče glavne teze, treba utvrditi da na situaciju zapošljavanja i, općenitije, poboljšanja uvjeta života i rada unutar Zajednice može utjecati politika koju države članice provode u pogledu radne snage koja dolazi iz država nečlanica. U uvodnim izjavama sporne odluke Komisija ispravno ističe da je važno osigurati da se u migracijskim politikama država članica u odnosu na države nečlanice vodi računa o zajedničkim politikama i o provedenim mjerama na razini Zajednice, posebno u okviru politike tržišta rada Zajednice, kako se ne bi ugrozili rezultati tih politika.
- 17 Vijeće je već u svojoj Rezoluciji od 21. siječnja 1974. o programu socijalnog djelovanja (SL C 13, str. 1.) prepoznalo činjenicu da migracijske politike koje provode države članice utječu na socijalnu politiku Zajednice, posebno u pogledu njihovog utjecaja na tržište zapošljavanja u Zajednici i na radne uvjete radnika Zajednice. U toj je rezoluciji Vijeće priznalo nužnost i političku volju za promicanje savjetovanja o migracijskim politikama u odnosu na države nečlanice. Ta je razmatranja ponovilo u svojoj Rezoluciji od 9. veljače 1976. o programu djelovanja u korist radnika migranata i članova njihovih obitelji (SL C 34, str. 2.) i u svojoj Rezoluciji od 27. lipnja 1980. o smjernicama politike tržišta rada Zajednice (SL C 168, str. 1.), na koju se poziva u odluci Komisije. U odluci se također poziva na rezoluciju o smjernicama migracijske politike koju je Vijeće već odobrilo, a trebalo ju je formalno donijeti 16. srpnja 1985. (SL C 186, str. 3.).
- 18 Stoga treba utvrditi da se ne može prihvati teza prema kojoj je migracijska politika u odnosu na države nečlanice u potpunosti izvan socijalnog područja za koje članak 118. propisuje suradnju među državama članicama.
- 19 Nadalje valja ispitati osnovanost teze koju države tužiteljice podržavaju podredno, a to je da pobijana odluka obuhvaća pitanja koja su izvan socijalnog područja u smislu članka 118. Države članice u tom pogledu ističu da cilj odluke treba biti uvođenje postupka savjetovanja u kulturnom području, što se posebno odnosi na „kulturnu integraciju“ radnika državljanina država nečlanica.
- 20 Taj prigovor odnosi se na članak 1. pobijane odluke, koji u postupak priopćavanja i savjetovanja uključuje područje „promicanja profesionalne, socijalne i kulturne integracije“ radnika državljanina država nečlanica i članova njihovih obitelji.
- 21 Što se tiče promicanja profesionalne integracije radnika koji dolaze iz država nečlanica, treba utvrditi da ono ulazi u socijalno područje u smislu članka 118. jer je usko povezano sa zapošljavanjem. Isto vrijedi i za njihovu socijalnu integraciju, u kontekstu ciljeva koji se žele postići pobijanom odlukom, kad god se radi o projektima povezanim s problemima zapošljavanja i uvjeta rada, pa nema razloga smatrati da se odlukom htjelo tom pojmu dati drugčije značenje.

- 22 Iako se kulturna integracija zajednica imigranata podrijetlom iz država nečlanica može u određenoj mjeri povezati s učincima migracijske politike, ona se na te zajednice odnosi općenito, bez razlikovanja radnika migranata od ostalih stranaca, te je stoga njezina povezanost s problemima zapošljavanja i uvjeta rada iznimno slaba.
- 23 Nadalje, migracijska politika može ulaziti u socijalno područje u smislu članka 118. samo u mjeri u kojoj se odnosi na situaciju radnika iz država nečlanica u smislu njihovog utjecaja na tržište zapošljavanja Zajednice i na uvjete rada.
- 24 Iz toga proizlazi da pobijana odluka, time što u predmete savjetovanja uključuje promicanje opće kulturne integracije, izlazi izvan okvira socijalnog područja u kojem članak 118. dodjeljuje Komisiji zadaću promicanja suradnje među državama.
- 25 Argument Francuske Republike, prema kojem je ukupno područje politike o strancima isključeno iz socijalnog područja jer uključuje pitanja javne sigurnosti za koju su odgovorne same države članice, ne može se prihvati. Ako je točno da u okviru svojeg režima za strance države članice u pogledu radnika državljana država nečlanica mogu, bilo usvajanjem internih pravila, bilo pregovorima o međunarodnim instrumentima, poduzeti mjere temeljene na razmatranjima javnog poretku, javne sigurnosti i javnog zdravlja, i koje su kao takve njihova isključiva odgovornost, to ne znači da čitavo područje migracijske politike u odnosu na države nečlanice nužno ulazi u opseg javne sigurnosti.
- 26 Argument koji su istaknule Francuska Republika i Savezna Republika Njemačka, a prema kojem obveza obavješćivanja može ugroziti eventualne zahtjeve tajnosti ili povjerljivosti, posebno u slučaju pregovora s državama nečlanicama, također treba odbiti jer je obavješćivanje o planovima obavezno tek u trenutku njihovog objavljivanja. Nadalje, članak 4. odluke poziva države članice da poduzmu potrebne mjere opreza kako bi sačuvale tajnost razmijenjenih informacija, što je obveza koja za informacije koje se priopćavaju dobrovoljno treba vrijediti prije nego postanu javne.
- 27 Budući da je ustanovljeno da pobijana odluka tek djelomično izlazi iz okvira socijalnog područja u smislu članka 118., valja ispitati jesu li Komisiji drugim stavkom toga članka, koji propisuje da Komisija između ostaloga djeluje organiziranjem savjetovanja, dodijeljene ovlasti donošenja obvezujuće odluke s ciljem organiziranja takvih savjetovanja.
- 28 S tim u vezi valja istaknuti da kada se nekim člankom Ugovora o EEZ-u, u ovom slučaju člankom 118., Komisiji dodjeljuje konkretna zadaća, treba priznati, a da se ta odredba ne liši svakog korisnog učinka, da on Komisiji nužno tom istom odredbom dodjeljuje ovlasti neophodne za obavljanje te zadaće. Stoga drugi stavak članka 118. treba tumačiti na način da Komisiji dodjeljuje sve ovlasti potrebne za organiziranje savjetovanja. Kako bi provela zadaću organiziranja savjetovanja, Komisija mora imati mogućnost zahtijevati od država članica priopćavanje neophodnih informacija, najprije radi definiranja problema, zatim za točno određivanje mogućih smjernica za eventualno buduće zajedničko djelovanje država članica, a isto tako mora imati ovlast zahtijevati od njih da sudjeluju u postupku savjetovanja.
- 29 Naime, suradnja koja je među državama članicama predviđena člankom 118., jedino je moguća u okviru organiziranih savjetovanja. U nedostatu inicijative u tom

pogledu, ta bi suradnja mogla ostati samo mrtvo slovo iako je propisana Ugovorom. S obzirom na to da je Komisiji jasno dodijeljena zadaća promicanja takve suradnje i organiziranja njezine provedbe, ona ima pravo pokretati postupke savjetovanja u socijalnom području određenom člankom 118.

- 30 Valja podsjetiti da tu ovlast Komisije treba ograničiti na organiziranje postupaka priopćavanja informacija i savjetovanja i da, u sadašnjem stanju razvoja prava Zajednice, područja obuhvaćena priopćavanjem i savjetovanjem ulaze u nadležnost država članica. Valja nadalje istaknuti da Komisija na temelju članka 118. zahtijeva samo postupovnu nadležnost za uspostavu mehanizma priopćavanja i savjetovanja o kojem se mora donijeti zajedničko stajalište država članica.
- 31 Budući da članak 118. tako daje specifičnu osnovu za odluku Komisije, nema potrebe ispitivati je li se rezultat koji se traži tom odlukom mogao postići drugim općim odredbama Ugovora ili drugim postupcima koji bi zahtijevali intervenciju drugih institucija.
- 32 Nakon što je priznato da je Komisija na temelju članka 118. ovlaštena donositi obvezujuću odluku u odnosu na države članice uspostavom postupka priopćavanja i savjetovanja, valja ispitati ne izlazi li pobijana odluka, kako to navode države tužiteljice, izvan okvira takvog postupka.
- 33 Države tužiteljice naime ističu da se odluka ne ograničava samo na organizaciju postupka savjetovanja, već da dodjeljujući cilj tom savjetovanju nastoji utvrditi rezultat, prelazeći time postupovne ovlasti koje ima Komisija. Naime, u svojem članku 3. točki (b) pobijana odluka nalaže da je cilj savjetovanja osigurati da priopćeni planovi, sporazumi i odredbe budu usklađeni s politikama Zajednice u područjima obuhvaćenima odlukom, što uključuje politiku o potpori razvoju.
- 34 Budući da Komisija za uspostavu postupka savjetovanja ima isključivo postupovne ovlasti, ne može nametnuti rezultat koji tim savjetovanjima treba postići niti može spriječiti države članice da provedu planove, sporazume ili odredbe za koje procjeni da nisu u skladu s politikama i djelovanjima Zajednice.
- 35 Stoga za odredbu članka 3. točke (b), u mjeri u kojoj državama članicama nameće jasnu obvezu te im namjerava zabraniti donošenje nacionalnih mjera ili sklapanje sporazuma za koje Komisija smatra da nisu u skladu s politikama i djelovanjima Zajednice, treba smatrati, kako to opravdano ističu države članice tužiteljice, da je proširenje opsega ovlasti koje Komisija ima na temelju članka 118.
- 36 Iz prethodno navedenog proizlazi da države tužiteljice imaju pravo zahtijevati poništenje pobijane odluke u mjeri u kojoj Komisija nije imala nadležnost da:
  - člankom 1. proširi opseg postupka savjetovanja na područja koja se odnose na kulturnu integraciju radnika državljana država nečlanica i članova njihovih obitelji; i
  - člankom 3. točkom (b) te odluke savjetovanju postavi za cilj osiguranje usklađenosti planova nacionalnih mjera i sporazuma s politikama i djelovanjima Zajednice.

Poštovanje bitnih postupovnih pravila

– Izostanak savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom

- 37 Države tužiteljice ističu da odluku, čak i ako ulazi u nadležnost Komisije, treba poništiti zato što je donesena bez prethodnog savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom. Ova formalnost utvrđena je u trećem stavku članka 118. u pogledu mišljenja koje Komisija mora donijeti te je *a fortiori* neophodna prilikom donošenja odluke, u kojem slučaju se svakako treba smatrati bitnim postupovnim pravilom.
- 38 S tim u vezi valja utvrditi da Gospodarski i socijalni odbor, koji se sastoji od predstavnika društveno gospodarskih skupina, ima funkciju savjetovati Vijeće i Komisiju o rješenjima koja treba usvojiti u vezi s praktičnim problemima u gospodarskom i socijalnom području te davati mišljenja utemeljena na njegovim specifičnim nadležnostima i saznanjima.
- 39 U tom pogledu treći stavak članka 118. propisuje obavezno savjetovanje s Gospodarskim i socijalnim odborom, no ne za studije i organiziranje savjetovanja, nego jedino za mišljenja u kojima Komisija može predložiti provedbu konkretnih mera u pogledu kojih je korisno poznavati stajalište društveno gospodarskih skupina. To nije slučaj kada Komisija odluči prikupiti informacije ili organizirati sastanak; radi se, naime, o odlukama isključivo pripremne i postupovne prirode koje se, po definiciji, ne dotiču bitnih pitanja za koja se od Gospodarskog i socijalnog odbora zahtijeva procjena društveno gospodarske prirode.
- 40 Tužbeni razlog za poništenje zbog izostanka savjetovanja s Gospodarskim i socijalnim odborom stoga treba odbiti.
- Obrazloženje
- 41 Tužbeni razlog koji se odnosi na poništenje na temelju neodgovarajućeg obrazloženja da se pobijana odluka odnosi na Rezoluciju od 16. srpnja 1985., a ta rezolucija ne može poslužiti kao valjana pravna osnova jer je lišena svakog obvezujućeg učinka, treba odbiti s obzirom na to da se kao pravna osnova u odluci navodi članak 118., a osim toga, u trenutku donošenja odluke dotična rezolucija još nije bila formalno donesena.
- 42 Posljedično, pobijanu odluku treba poništiti u mjeri u kojoj Komisija nije imala nadležnost da:
- člankom 1. proširi opseg postupka savjetovanja na područja koja se odnose na kulturnu integraciju radnika državljana država nečlanica i članova njihovih obitelji; i
  - člankom 3. točkom (b) te odluke savjetovanju postavi za cilj osiguranje usklađenosti planova nacionalnih mera i sporazuma s politikama i djelovanjima Zajednice.
- 43 U preostalom dijelu tužbe se odbijaju.

Troškovi

- 44 U skladu s člankom 69. stavkom 2. Poslovnika, svakoj stranci koja izgubi spor nalaže se snošenje troškova. Međutim, na temelju stavka 3. podstavka 1. istog članka, Sud može naložiti da stranke u cijelosti ili djelomično snose vlastite troškove ako svaka od njih ne uspije u jednom ili više svojih zahtjeva ili zbog izvanrednih okolnosti. Budući da je tužba koju je podnijela Kraljevina Nizozemska proglašena nedopuštenom, toj stranci treba naložiti snošenje troškova u vezi s tom tužbom. S obzirom na to da su tužbeni razlozi za poništenje koji se navode u drugim tužbama država tužiteljica i stranaka intervenijenata u prilog njihovim zaključcima tek djelomično prihvaćeni, Komisiji se ne može naložiti snošenje svih troškova, već svakoj od stranaka, uključujući intervenijente, treba naložiti snošenje vlastitih troškova.

Slijedom navedenog,

SUD

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba koju je podnijela Kraljevina Nizozemska u predmetu 284/85 nedopuštena je zbog nepravodobnosti.**
- 2. Kraljevini Nizozemskoj nalaže se snošenje troškova.**
- 3. Odluka Komisije 85/381 od 8. srpnja 1985. o uspostavi postupka za prethodno priopćavanje i savjetovanje o migracijskim politikama u odnosu na države nečlanice poništava se u mjeri u kojoj Komisija nije imala nadležnost da:
  - člankom 1. proširi opseg postupka savjetovanja na područja koja se odnose na kulturnu integraciju radnika državljana država nečlanica i članova njihovih obitelji; i
  - člankom 3. točkom (b) te odluke savjetovanju postavi za cilj osiguranje usklađenosti planova nacionalnih mjera i sporazuma s politikama i djelovanjima Zajednice.**
- 4. U preostalom dijelu tužbe se odbijaju.**
- 5. U predmetima 281, 283, 285 i 287/85 svaka stranka, uključujući intervenijente, snosi vlastite troškove.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 9. srpnja 1987.

[Potpisi]

---

* Jezici postupka: danski, njemački, engleski, francuski i nizozemski